

Andrzej Kokowski

Hrubieszów - Antonówka, gm.
Hrubieszów, woj. zamojskie, st. 1

Informator Archeologiczny : badania 22, 73

1988

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Materiały znajdują się w Katedrze Archeologii UMCS.
Badania będą kontynuowane.

Grzybów, gm. Staszów, woj. tarnobrzeskie - patrz neolit.

**Hrubieszów - Antonówka,
gm. Hrubieszów,
woj. zamojskie,
st. 1**

Uniwersytet Marii Curie-Skłodow-
skiej w Lublinie Katedra Archeologii

Badania prowadził dr Andrzej Kokowski. Finansował WOA-K z Zamościa. Pierwszy sezon badań. Cmentarzysko grupy masłomeckiej z młodszego okresu rzymskiego.

Właściciel resztówki po dworze w Antonówce udostępnił inwentarz grobu szkieletowego, wydobyty przypadkowo na terenie parku, w okolicy miejsca nielstniejącego już modrzewiowego dworu. Z grobu wydobyto naczynie leplone w ręku i brązową fibulę.

Stanowisko zlokalizowane jest w szczytowej partii jednego z największych wyniesień w okolicy Hrubieszowa, leżącego w strefie krawędziowej południowej partii szerokiej doliny bezmiennego cieką będącego dopływem Huczwy. Ekspozycja stanowiska bardzo wysoka nad dnem doliny, o kierunku północnym i wschodnim.

W miejscu wydobycia grobu założono wykop o wymiarach 9 x 3 m, ukierunkowany po osi N-S. W jego obrębie, pod warstwą humusu oraz około 30 cm warstwą gruzu odsłonięto nieregularny narys stopy fundamentowej narożnika budynku utworzony przez luźny gruz spojony wapnem i gliną. Fundament zagłębiony ok. 55 cm od działającej powierzchni gruntu.

W części północno-wschodniej wykopu, na głębokości 67 cm odsłonięto grób nr 2 zawierający pochówek dziecka wyposażony w fibulę brązową i kolbę z 68 paciorków. Trudne warunki obserwacji spowodowane m. in. gęstą siecią korzeni, nie pozwoliły na wyróżnienie zarysu jamy grobowej. W warstwie całego wykopu znaleziono kilkanaście fragmentów ceramiki z okresu rzymskiego, spalone kości i fragment stopionego szkła. W wykopie stwierdzono również fragmenty naczyń z epoki brązu.

Położenie stanowiska w obrębie parku uniemożliwia praktycznie dalsze badania wykopaliskowe.

Materiały znajdują się w Katedrze Archeologii UMCS w Lublinie.
Badania będą kontynuowane.

Hyża, gm. Zamość, woj. zamojskie - patrz neolit.

**Inowrocław,
woj. bydgoskie,
st. 100**

Uniwersytet Im. Adama Mickiewicza
Instytut Prahistorii Zakład Archeo-
logii Polski w Poznaniu

Badania prowadził mgr Józef Bednarczyk. Finansowało Biuro Badań i Dokumentacji Zabytków w Bydgoszczy. Piąty sezon badań. Ślady osadnictwa kultury łużyckiej i kultury przeworskiej z okresu późnolateńskiego, osada kultury przeworskiej z fazy B2-C1.

Badaniami objęta została wschodnia część osady na powierzchni 920 m². Odkryto ponad 370 obiektów, w tym m. in. 2 domy mieszkalne, 2 piece, 1 studnię, około 50 jam, 7 palenisk, 1 ponad 310 dołków postępowych.

Z dwóch domów mieszkalnych (typu zagłębionego w ziemię) w pełni zbadano jeden (nr 254). Poza materiałami źródłowymi wskazującymi na ewidentnie mieszkalny charakter obiektu wystąpiły w jego obrębie pozostałości pracowni kamieniarskiej w postaci składu surowca (skupienie większych kamieni) i odpadów produkcyjnych (odłupki).

Z dwóch odkrytych pieców pierwszy (nr 280) służył do wytopu wapna, drugi (nr 280) o funkcji (nr 190, 395, 430) ósemkowatym zarysem i znaczną wielkością w planie "schodkowatym" profilem i założonym układem nawarstwień. Na dnie jednego z nich zalegała cienka warstewka zwęglonego zboża. W kilku jamach odkryto szkielety zwierzęce. W dwóch przypadkach były to czaszki bydła(?), w pozostałych pięciu wystąpiły większe ilości szczątków kost-

Studnię (nr 54) zbadano "połówką" do głębokości 300 cm od poziomu gruntu (50 cm poniżej lustra wody), nie osłagając spągu. Dalsze badania, podobnie jak w przypadku pieca przełożone zostały na rok następny.

Jamy, jak wskazywałaby ich zróżnicowana morfologia, rozmiary oraz treści wypełnień, pełniły różne, nie zawsze możliwe do określenia funkcje. W szczególności wyróżniały się 3 obiekty (nr 190, 395, 430) ósemkowatym zarysem i znaczną wielkością w planie "schodkowatym" profilem i założonym układem nawarstwień. Na dnie jednego z nich zalegała cienka warstewka zwęglonego zboża. W kilku jamach odkryto szkielety zwierzęce. W dwóch przypadkach były to czaszki bydła(?), w pozostałych pięciu wystąpiły większe ilości szczątków kost-